

[Pia Kjærsgaard]

Med hensyn til den principielle problemstilling skal jeg henvise til, hvad jeg sagde under behandlingen af nr. L 70. Erhvervsproglige uddannelser kan nok under de rådende forhold komme op over den tærskel, hvor der p.t. må gives statssubsidier, men vi finder, at bemyndigelsen til undervisningsministeren er alt for vid. Vi mener, at undervisningsministeren kommer til at forvalte de sparsomme offentlige midler på en alt for dårlig måde. Vi synes, det er for vidtgående et forslag, vi her behandler. Derfor vil vi stemme nej til det.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Der er flere og flere, der søger HD-studiet, siger ministeren, og derfor skal det nu koste penge. Så tager man ED-uddannelsen med i købet, selv om tilgangen til ED-uddannelsen ifølge bemærkningerne kun har udviklet sig væsentligt i København, det vil sige, at det ikke er et landspolitisk problem.

Vi tror, at det kommer til at blive et problem, hvis det skal koste penge, måske hovedsagelig for de ED-studerende. Mange firmaer, der beskæftiger en korrespondent i dag, er ikke specielt tilbøjelige til at betale for, at hun bliver mere kvalificeret sprogligt. For at sige det ligeud, er mange virksomheder ret ligeglade med den sproglige kvalitet rent teknisk, bare udlandet kan forstå de brokker, der står; der ofres ikke mange penge i dag på efter- og videreuddannelse af korrespondenter.

Vi giver derfor HK ganske ret i, at det nok vil betyde, at korrespondenterne selv kommer til at betale, ligesom mange i dag selv betaler merkonomstudiet.

Nu er jeg tilfældigvis selv begge dele fra gamle dage. Jeg er ikke ED, men jeg er korrespondent. Engang ville jeg være merkonom, og det betalte jeg for selv. Det havde virksomheden ikke nogen speciel interesse i at jeg skulle være, for det arbejde, jeg havde, udførte jeg jo glimrende.

Jeg tror, det er en tendens, at i alle tilfælde de ED-studerende kommer til at betale selv, også de HD-studerende, som er ansat i virksomheder, der ikke kan se nogen speciel interesse i, at de videreuddanner sig. Det er ikke en tendens, der er gennemtrængende i dansk erhvervsliv, at videreuddannelse af medarbejderne er noget, man betaler for.

Vi mener altså, at det er et forslag, der trækker i den helt forkerte retning, og vi er generelt imod, at det koster at tage en uddannelse. Faktisk mener vi, at det i dag burde være gratis at tage en merkonomuddannelse. Det er i øjeblikket meget populært at tage en merkonomuddannelse, har jeg forstået, især for de offentligt ansatte. De gør alt for at komme væk fra de afskyelige, dårlige arbejdsforhold i den offentlige sektor og prøver på at tage en merkonomuddannelse. Det kender jeg mange der gør i øjeblikket, og de betaler alle sammen selv.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Fru Elisabeth Bruun Olesen er for så vidt logisk, idet hun siger, at hvis der ikke skal være betaling på dette felt, så bør der heller ikke være betaling, når det gælder merkonomer. Det er to alen ud af ét stykke. Det er præcis det samme, vi taler om. Det er faktisk baggrunden for forslaget fremsættelse.

Vi har en voldsomt stigende tilgang her som på andre felter, og da det er en særdeles erhvervsrelevant uddannelse, har vi altså til ladt os at stille spørgsmålet: kunne vi ikke få en vis medfinansiering og bruge disse penge til at tilfredsstille det stærkt stigende antal unges ønsker om at få denne uddannelse?

Jeg tror, det afgørende spørgsmål i denne sag ikke er, om revisorerne skal betale. Det er jo den store klump, og jeg synes, at Revisorforeningen har været meget konstruktiv i de forhandlinger, jeg har haft med den. Det er heller ikke spørgsmålet, om rederne skal betale. I begge tilfælde har man indlagt HD som en integreret del af en intern, virksomhedstilrettelagt uddannelse.

Jeg fornemmer, at der i virkeligheden ikke er nogen, lige med undtagelse af SF og VS, der har noget imod denne del af forslaget. Den bekymring, jeg sporer både hos hr. Ole Vig Jensen og hos hr. Erling Olsen, drejer sig om mennesker, som er ansat i virksomheder, som de måske agter at forlade med det samme, de har fået deres uddannelse, og hvor virksomheden derfor ikke er særlig tilskyndet til at betale, eller mennesker, som er ansat i virksomheder, der overhovedet ikke har nogen glæde af denne uddannelse. Det kan være et ismejeri, det kan være en købmandsforretning.